

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200211
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1019200211.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: RASLEGAL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 855 561, právne zastúpený: PROVENTUS | advokáti s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 50 145 126, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 69594-14/2018/BA zo dňa 4. decembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave, č. k. 3S/73/2024-217 zo dňa 12. júna 2025, t a k t o

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietla.
- II. Návrh žalobcu na prerušenie konania sa zamietla.
- III. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Rozhodnutie správneho súdu a priebeh administratívneho konania

1. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 12. júna 2025, č. k. 3S/73/2024-217 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu žalobcu (ďalej taktiež „správna žaloba“), ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 69594-14/2018/BA zo dňa 4. decembra 2018 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“ alebo „druhostupňové rozhodnutie“).
2. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací druhostupňový správny orgán podľa § 19 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v rozhodnom znení (ďalej len „infozákon“ alebo „zákon č. 211/2000 Z. z.“), zamietol odvolanie žalobcu ako žiadateľa proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne (ďalej taktiež „prvostupňový správny orgán“) č. 69594-9/2018/BA zo dňa 5. novembra 2018 (ďalej taktiež „prvostupňové rozhodnutie“).
3. Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový správny orgán odmietol sprístupniť informácie požadované žalobcom ako žiadateľom na základe jeho žiadosti o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z., doručenej prvostupňovému správnomu orgánu dňa 17. septembra 2018 (ďalej taktiež „žiadosť“), ktorou tento žiadal o sprístupnenie dokumentov, resp. informácií, a to: a) zoznamu všetkých vecí (v rozsahu mena a priezviska/obchodného mena žalobcu a žalovaného, konajúceho súdu, spisovej značky veci a predmetu konania - požadovanej náhrady škody, ktorá Sociálnej poisťovni vznikla voči tretím osobám výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania) pri nárokoch na náhradu škody podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“ alebo „zákon č. 461/2003 Z. z.“), v ktorých Sociálna poisťovňa vystupuje/vystupovala ako žalobca, b) všetkých súdnych rozhodnutí vo veci samej, t. j. súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu, dovolacieho súdu, prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to vo všetkých

veciach zo zoznamu podľa písm. a) vyššie, c) všetkých žalôb a podaní žalobcu vo veciach zo zoznamu podľa písm. a) vyššie.

4. Napadnutému rozsudku správneho súdu predchádzalo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zo dňa 26. mája 2021, č. k. 2S/30/2019-85 (ďalej taktiež „rozsudok krajského súdu“), ktorým tento postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP zrušil preskúmané rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd svoj rozsudok odôvodnil tým, že (i) preskúmané rozhodnutie trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, taktiež konštatoval nepreskúmateľnosť preskúmaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov v ňom uvedených; (ii) uviedol, že podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. vo všeobecnosti platí, že sa sprístupňujú všetky informácie, ktoré majú povinné osoby k dispozícii; (iii) dôvodil, že dikcia § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. zo sprístupnenia vylučuje iba informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby alebo informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, pokiaľ nebol vopred k sprístupneniu udelený písomný súhlas takejto dotknutej osoby alebo pokiaľ ich sprístupnenie vyslovene neustanovuje osobitný predpis; (iv) žalovaný, podľa krajského súdu, nesprávne interpretoval použitý právny predpis, resp. vyvodil z ním zistených skutkových záverov nesprávne právne závery, čo zakladá dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP; (v) krajský súd ďalej identifikoval nedostatok dôvodov, resp. odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí, dôvodiac, že to má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia a je dôvodom na zrušenie v súlade s § 191 ods. 1 písm. d) SSP; (vi) nakoniec krajský súd vyhodnotil ako dôvodnú aj žalobnú námietku žalobcu, ktorou tvrdil, že žalovaný pre potreby sprístupnenia žalobcom požadovaných informácií nemusel vytvoriť kvalitatívne novú informáciu.

5. Rozsudok krajského súdu napadol žalovaný kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) rozsudkom sp. zn. 4Svk/3/2022 z 30. apríla 2024 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší správny súd svoj rozsudok odôvodnil tým, že (i) uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. obsahuje tzv. negatívne vymedzenie informácie, t. j. definíciu informácie, na ktorú sa právo prístupu na informácie podľa citovaného zákona nevzťahuje. Ide o informácie, ktoré nie sú k dispozícii, a za ktoré zákonodarca demonštratívny výpočtom považuje najmä dotazy na nové informácie v podobe vytvárania výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov či vytváranie názorov; (ii) konštatoval, že žalovaný tak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ako napokon aj v prvostupňovom rozhodnutí, odmietol sprístupniť žalobcovi žiadané informácie s odôvodnením, že ich nemá k dispozícii; (iii) ďalej dôvodil, že krajský súd sa vôbec nezaoberal kľúčovou právnou otázkou, ktorá tvorila aj základ správnej žaloby, a to, či je správny záver žalovaného, že žiadanými informáciami (v požadovanej forme a rozsahu) vôbec nedisponuje, resp. ide o takú „novú informáciu“, ktorú by žalovaný musel vytvoriť na základe konkrétnej žiadosti žalobcu; (iv) poukázal taktiež na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1024 z 20. júna 2019 o otvorených dátach a opakovanom použití informácií verejného sektora; (v) ďalej uviedol, že „Aby bolo možné náležite posúdiť, či v prejednávanej veci konanie žalobcu vykazuje znaky zneužitia práva na prístup k informáciám, je podľa kasačného súdu nevyhnutné prihliadnúť nielen na kvalitu a rozsah individuálnej žiadosti žalobcu, či spôsob formulácie a stupeň konkrétnosti požadovaných informácií, ale aj na úmysel žalobcu privodiť povinnej osobe neprimeranú ujmu v prípade ich sprístupnenia.“; (vi) v závere svojho rozsudku kasačný súd inštruoval krajský/správny súd, že „Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní tak bude správnu žalobu vecne prejednať a posúdiť argumentáciu žalobcu ako aj žalovaného najmä s ohľadom na posúdenie, či žalovaný požadovanou informáciou disponuje alebo nie a následne či teda žalovaný v napadnutom rozhodnutí zdôvodnil nesprístupnenie žalobcom požadovaných informácií v súlade s ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z.. Je potrebné zvážiť, či sama okolnosť, že žalovaný (prípadne pobočky žalovaného) síce eviduje početné súdne konania o náhrade škody podľa § 238 zákona o sociálnom poistení, znamená, že žalovaný má k dispozícii rozbor údajov o týchto konaniach usporiadaných podľa žalobcom vymedzených kritérií (tak ako sú uvedené v bode 23 tohto rozhodnutia v členení pod písm. a) až c)) alebo či by takéto usporiadanie existujúcich údajov znamenalo vytváranie novej, doteraz neexistujúcej informácie (spracovanie novej databázy pri vynaložení neprimeraného úsilia nad rámec jednoduchých operácií) v zmysle citovanej judikatúry a horeuvedenej smernice. Pokiaľ sa správny súd nestotožní s dôvodmi nesprístupnenia požadovaných informácií žalovaným a ani sám na základe vlastného dokazovania takéto dôvody nezistí, je povinný postupovať podľa § 193 SSP a uložiť vo výroku svojho rozsudku žalovanému ako povinnej osobe povinnosť, ktorá spočíva v sprístupnení požadovaných informácií. Na dôvažok je potrebné zohľadniť aj to, či by osobné údaje v týchto informáciách (dokumentoch) uvedené, či už jednotlivo, prípadne vo vzájomnej spojitosti nevedli k priamemu alebo nepriamemu identifikovaniu konkrétnych osôb a ich údajov, vrátane osobitných kategórií osobných údajov (údaje o zdravotnom stave), čím

by došlo k zásahu do práva dotknutých osôb v rozpore s ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z.z., ako zákona o ochrane osobných údajov a zákona o sociálnom poistení. Alternatívne, zväžiť či by aj následná selekcia a anonymizácia uvedených osobných údajov v požadovaných informáciách, nevedla v konečnom dôsledku k zmareniu účelu a zmyslu poskytovanej informácie, nevynímajúc od okolností technickej a personálnej náročnosti vytvorenia požadovaného výstupu.“.

6. Po vrátení veci najvyšším správny súdom rozhodol vo veci správny súd napadnutým rozsudkom tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie. V odôvodnení napadnutého rozsudku (i) predostrel interpretáciu ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.; (ii) vymedzil kľúčové posúdenie, ktoré je pre rozhodnutie prejednávanej veci rozhodné - teda otázku, či žiadanými informáciami žalovaný vôbec disponuje, resp. ide o takú novú informáciu, ktorú by musel žalovaný vytvoriť na základe konkrétnej žiadosti žalobcu; (iii) poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej taktiež „najvyšší súd“) - rozsudok sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27. mája 2009, rozsudok sp. zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 9. decembra 2010, rozsudok sp. zn. 3SŽi/5/2013 zo dňa 12. marca 2014, rozsudok sp. zn. 5SŽi/3/2011 zo dňa 15. decembra 2011, rozsudok sp. zn. 8SŽik/3/2020 zo dňa 26. mája 2021; rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5SŽik/2/2020 zo dňa 28. septembra 2022 a rozsudok sp. zn. 6Svk/6/2024 zo dňa 27. júna 2024, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 96/2010, ktorých relevantnú časť citoval; (iv) vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že orgány verejnej správy postupovali v prejednávanej veci v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. a zákonom č. 461/2003 Z. z., keď žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií nevyhoveli dôvodiac, že informácie podľa žalobcom požadovaných kritérií nevedú, pričom následne realizované úkony by viedli k vzniku novej informácie, ktorá skutočnosť už spadá mimo rámca zákona č. 211/2000 Z. z.; (v) dôvodil, že žiaden právny predpis neukladá žalovanému povinnosť evidovať informácie v takej forme, v akej to požadoval žalobca. Takáto povinnosť mu nevyplýva zo zákona č. 461/2003 Z. z. a ani z iného právneho predpisu; (vi) následne uviedol, že žalovaný nebol povinný žalobcovi požadované informácie sprístupniť, keď vyhľadávanie informácií, na základe kritérií stanovených žalobcom, je podstatne sťažené tým, že povinná osoba by mala fyzicky vyhľadávať údaje v tisíckach spisov žalovaného. Požadované informácie by bolo možné z databázy žalovaného získať, ale nie iba jednoduchým mechanickým vyhľadávaním a zapísaním do inej tabuľky, ale vzhľadom na požadované informácie by bolo potrebné odborné preštudovanie a preskúmanie celého spisového materiálu každého spisu týkajúceho sa náhrady škody podľa § 238 zákona o sociálnom poistení, aby žalovaný mohol dať odpoveď na požadované informácie; (vii) následne správny súd dôvodil, že „K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný mohol poskytnúť anonymizované rozhodnutia a iné podania správny súd uvádza, že anonymizácia rozhodnutí a iných podaní, tak aby bola zachovaná ochrana osobných údajov dotknutých osôb, by si vyžadovala značnú technickú, personálnu a odbornú náročnosť a výsledok takejto činnosti žalovaného, ktorý by sa poskytol žalobcovi, by nemusel v konečnom dôsledku žalobcu uspokojiť“; (viii) uzavrel preto, že nevyhovenie žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií z vyššie uvedených dôvodov zodpovedalo zákonnej úprave a ich neposkytnutie tak podľa názoru správneho súdu nepredstavovalo negatívny zásah do práva žalobcu na informácie; (ix) zároveň konštatoval, že odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok preskúmaného rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na odvolanie žalobcu.

7. O práve na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 v spojení s §175 ods. 1 SSP tak, že vo veci úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal (nakoľko žiadne dôvodne vynaložené trovy konania mu nevznikli, žiadne si ani neuplatnil a ide o orgán štátnej správy). Poukázal na uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/40/2023 zo dňa 14. júla 2023, podľa ktorého sa trovy kasačného konania považujú za súčasť trov konania pred správny súdom, o ktorých má správny súd rozhodnúť rovnako, ako o všetkých ostatných trovách.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

8. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorá bola správny súdu elektronicky doručená dňa 31. júla 2025. Dôvody kasačnej sťažnosti vymedzil žalobca v jej úvode odkazom na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. f) SSP (tvrdiac, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g) SSP (tvrdiac, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci).

9. Žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok trpí nedostatkami, ktoré spočívajú v tom, že správny súd vychádzal z právneho posúdenia, ktoré je podľa žalobcu nesprávne a právne neudržateľné. Zopakoval zoznam informácií, ktoré od správneho orgánu požadoval a následne polemizoval s vyjadrením žalovaného, že tento požadovanými informáciami nedisponuje, respektíve, že vyhľadávanie požadovaných informácií na základe kritérií stanovených žalobcom by bolo podstatne sťažené tým,

že žalovaný by mal dané informácie vyhľadávať v tisíckach spisov. Žalobca uviedol, že tieto závery neobstoja, vychádzal pritom z informácií, ktoré boli zverejnené vo výročných správach žalovaného. Odkazujúc na výročné správy žalovaného uviedol počet súdnych konaní, v ktorých ako aktívne legitimovaný vystupoval žalovaný, pričom podľa žalobcu (i) v roku 2024 išlo o 8 súdnych konaní, (ii) v roku 2023 o 8 súdnych konaní, (iii) v roku 2022 o 8 súdnych konaní, (iv) v roku 2021 o 12 súdnych konaní, (v) v roku 2020 o 19 súdnych konaní, (vi) v roku 2019 o 12 súdnych konaní, (vii) v roku 2018 o 11 súdnych konaní, (viii) v roku 2017 o 10 súdnych konaní, (ix) v roku 2015 o 7 súdnych konaní, (x) v roku 2014 o 8 súdnych konaní (xi) a v roku 2013 o 11 súdnych konaní. Z uvedeného vyvodil záver, že žalovaný, ako aktívne legitimovaná sporová strana (žalobca), vystupoval priemerne ročne najviac v desiatich až jedenástich súdnych konaniach. Z uvedeného dospel k záveru, že správny súd vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a následne z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej dôvodil, že z výročných správ žalovaného vyplýva, že tento z rozsiahlej databázy pravidelne vykonáva (aj bez ohľadu na info žiadosť žalobcu) za účelom ich vyhotovenia príslušnú analýzu, respektíve štúdium. Uzavrel preto, že nejde o tisícky, ale len o desiatky spisov a zároveň, že žalovaný má príslušné údaje k dispozícii, a to dokonca v požadovanom formáte a tvare, no tieto bezdôvodne a úmyselne pred žalobcom zatajil. Následne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. US 830/2016. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti žalobca rozporoval záver, že vo vzťahu k požadovaným informáciám tieto obsahujú osobné údaje. S poukazom na skôr tvrdené skutočnosti konštatoval, že anonymizácia osobných údajov by sa týkala nanajvýš desiatich súdnych spisov. Takáto operácia by si v žiadnom prípade nevyžadovala značnú technickú, personálnu alebo odbornú náročnosť. Zároveň zdôraznil, že technická, personálna alebo odborná náročnosť anonymizácie osobných údajov nemôže byť prekážkou výkonu jeho základného, ústavne garantovaného práva na informácie. V tejto súvislosti poukázal na ďalšiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky.

10. V záverečnej časti kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na príslušné ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1024 zo dňa 20. júna 2019 o otvorených dátach a opakovanom použití informácií verejného sektora (ďalej taktiež „smernica“), ktorých relevantnú časť citoval. Následne uviedol, že ak by sa kasačný súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, žiada, aby bolo toto konanie prerušené a aby sa kasačný súd obrátil na Súdny dvor EÚ s nasledujúcimi otázkami: (i) „Je možné považovať za súladnú s článkom 5. smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1024 zo dňa 20. júna 2019 o otvorených dátach a opakovanom použití informácií verejného sektora (prepracované znenie) takú vnútroštátnu právnu úpravu alebo prax, ktorá bráni poskytnutiu informácií/dokumentov zo súdnych konaní (v rozsahu označenia účastníkov súdneho konania, konajúceho súdu, spisovej značky a predmetu konania), v ktorých ako subjekt konania vystupuje subjekt verejného sektora, a to vrátane súdnych rozhodnutí, žalôb, návrhov a podaní subjektu verejného sektora uskutočnených v danom súdnom konaní?“ a (ii) „Je možné považovať za súladnú s článkom 5. smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1024 zo dňa 20. júna 2019 o otvorených dátach a opakovanom použití informácií verejného sektora (prepracované znenie) takú vnútroštátnu právnu úpravu alebo prax, ktorá bráni poskytnutiu informácií/dokumentov zo súdnych konaní, v prípade, ak by sa vyžadovala anonymizácia osobných údajov fyzických osôb uvedených v požadovaných informáciách/dokumentoch?“.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobca žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním z 15. augusta 2025. V úvode vyjadrenia polemizoval s tvrdením žalobcu, že v rokoch 2013 až 2024 žalovaný, ako aktívne legitimovaná sporová strana, vystupoval priemerne ročne najviac v jedenástich súdnych konaniach. Uviedol, že v zmysle čl. 24 Organizačného poriadku Sociálnej poisťovne, odbor právnej služby zastupuje poisťovňu v súdnych sporoch a konaniach najmä občianskoprávnej a obchodnoprávnej povahy, okrem súdnych sporov a konaní vo veciach sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia. Na konanie vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom zákonom o sociálnom poistení sú vecne príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne, a to ústredie a pobočky. Následne žalovaný interpretoval údaje uvádzané v jeho výročných správach tvrdiac, že v týchto sa za jednotlivé kalendárne roky údaje o regresoch nachádzajú iba v jej prílohe obsahujúcej pohľadávky Sociálnej poisťovne na poistnom a príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie podľa druhov pohľadávok, a to spoločne v jednej sume s preplatkami na dávkach. Ďalšie údaje o regresoch sa vo výročných správach Sociálnej poisťovne nenachádzajú. Konštatoval preto, že závery žalobcu o počte súdnych konaní v rokoch 2013 až 2024 sú mylné, a preto jeho tvrdenia obsiahnuté v kasačnej sťažnosti nezodpovedajú realite. Ďalej uviedol, že čo sa týka evidencie regresov, organizačný útvar pobočky

poverený výkonom agendy regresov vedie evidenciu regresov v elektronickej podobe v programe APV od apríla 2011. Následne uviedol, že počet regresných prípadov bol približne 50 000 a počet podaných žalôb bol približne 2700. Zdôraznil, že žalobca svojou žiadosťou požadoval informácie o všetkých súdnych sporoch, všetkých rozhodnutiach a všetkých žalobách a podaniach za všetky pobočky bez ohraničenia obdobia, a teda všetky skončené aj neskončené súdne spory. Následne konštatoval, že podstatným dôvodom nesprístupnenia požadovaných informácií je skutočnosť, že požadovanými informáciami žalovaný nedisponoval a nedisponuje. Uviedol taktiež, že ako povinná osoba s ohľadom na obsah zákona o slobode informácií nie je povinný vytvárať databázu informácií, ktorou v momente podania žiadosti nedisponuje, a to bez ohľadu na počet súdnych sporov, ktoré sú predmetom žiadosti. Zároveň uviedol, že nie je povinný sprístupňovať informácie, ktoré sú k dispozícii, ale ktoré je potrebné spracovať takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú kvalitatívne odlišné alebo nové informácie. Zdôraznil, že v prípade požadovaných informácií by nešlo iba o mechanické vyhľadanie a zhromažďovanie údajov zo systému Sociálnej poisťovne, ktorými Sociálna poisťovňa disponuje, ale jednoznačne by išlo o spracúvanie údajov do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, teda o vytvorenie novej informácie vrátane poskytovania kompletných podkladov, ktoré má Sociálna poisťovňa k dispozícii, čím by sa však žiadosť o poskytnutie informácie zmenila na pokyn nadriadeného, čo nie je účelom zákona o slobode informácií. K žalobcom uvádzanej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky uviedol, že táto sa nedá na prejednávajúcu vec aplikovať, pretože ide o iný prípad. V závere svojho vyjadrenia uviedol, že kasačná sťažnosť je postavená na nepravdivých argumentáciách, ktoré spočívajú v tom, že žalobca si vytvoril nesprávny názor, že počty súdnych sporov, ktoré sú uvedené vo výročných správach Sociálnej poisťovne a týkajú sa regresov. Žiadal preto, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

13. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 10. septembra 2025 na vedomie.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

III.A Procesný postup kasačného súdu

14. Senát najvyššieho správneho súdu konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ (žalobca) včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

15. Najvyšší správny súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

16. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, najvyšší správny súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

III.B Aplikovateľné právne predpisy

17. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov a na vytváranie názorov.

18. Podľa § 9 ods. 1, prvej vety zákona č. 211/2000 Z. z. informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby.

19. Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

20. Podľa § 170 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení Sociálna poisťovňa zhromažďuje údaje na výkon sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom, na plnenie funkcie prístupového bodu podľa § 120 ods. 5 a údaje potrebné na

hodnotenie vývoja hospodárenia Slovenskej republiky a tvorbu a hodnotenie efektívnosti a účinnosti verejných politík (ďalej len "analytické údaje") vo vlastnom informačnom systéme. Používanie údajov zhromaždených v informačnom systéme je výhradným právom Sociálnej poisťovne.

21. Podľa § 170 ods. 2, prvej a druhej vety zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení Sociálna poisťovňa môže poskytovať údaje zo svojho informačného systému len so súhlasom fyzických osôb a právnických osôb, ktorých sa údaje priamo týkajú, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Sociálna poisťovňa môže údaje podľa odseku 1 bez súhlasu dotknutých fyzických osôb a právnických osôb poskytnúť tretím osobám len v rozsahu potrebnom na výkon činností súvisiacich s vymáhaním a postupovaním pohľadávok a účastníkom konania o nároku na rodičovský dôchodok, vdovský dôchodok, vdovecký dôchodok alebo sirotsky dôchodok alebo o nároku na ich výplatu, ak ide o osobné údaje uvedené v rozhodnutí, ktoré sú nevyhnutné na posúdenie nároku na rodičovský dôchodok, vdovský dôchodok, vdovecký dôchodok alebo sirotsky dôchodok alebo nároku na ich výplatu.

22. Podľa článku 26 Ústavy Slovenskej republiky (1) Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. [...] (4) Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. (5) Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

III.C Vymedzenie predmetu právneho posúdenia

23. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je napadnutý rozsudok, ktorým správny súd zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia preskúmaného rozhodnutia. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu smerujúce proti prvostupňovému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ktorým tento odmietol sprístupnenie žalobcom požadovaných informácií/dokumentov, konkrétne: (a) zoznamu všetkých vecí (v rozsahu mena a priezviska/obchodného mena žalobcu a žalovaného, konajúceho súdu, spisovej značky veci a predmetu konania - požadovanej náhrady škody, ktorá Sociálnej poisťovni vznikla voči tretím osobám výplatu dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania) pri nárokoch na náhradu škody podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v ktorých Sociálna poisťovňa vystupuje/vystupovala ako žalobca, (b) všetkých súdnych rozhodnutí vo veci samej, t. j. súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu, dovolacieho súdu, prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to vo všetkých veciach zo zoznamu podľa písm. a) vyššie, a (c) všetkých žalôb a podaní žalobcu vo veciach zo zoznamu podľa písm. a) vyššie.

24. Na úvod kasačný súd konštatuje, že v predmetnej veci už raz rozhodoval, a to rozsudkom sp. zn. 4Svk/3/2022 z 30. apríla 2024 (ďalej taktiež „skorší rozsudok kasačného súdu“), podstatné časti odôvodnenia ktorého sú bližšie opísané v bode 5 vyššie. V tejto súvislosti kasačný súd uvádza, že argumentácia žalobcu obsiahnutá v kasačnej sťažnosti nemala zásadný vplyv ani na východiská, ani na závery, ktoré kasačný súd artikuloval vo svojom skoršom rozsudku.

25. Kasačný súd už vo svojom skoršom rozsudku poukazoval na skutočnosť, že podľa § 3 ods. 1 prvej vety zákona č. 211/2000 Z. z. má každý právo na prístup k informáciám, ktoré má povinná osoba k dispozícii. Druhá veta tohto ustanovenia formuluje tzv. negatívne vymedzenie informácie, t. j. definíciu informácie, na ktorú sa právo prístupu na informácie podľa citovaného zákona nevzťahuje. Ide o informácie, ktoré nie sú k dispozícii, a za ktoré zákonodarca demonštratívny výpočet považuje najmä dotazy na nové informácie v podobe vytvárania výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov či vytváranie názorov. Zásadnou otázkou v prejednávanej veci je teda posúdenie, či žalovaný informáciami požadovanými žalobcom (v požadovanej forme a rozsahu) disponuje, resp. ide o takú „novú informáciu“, ktorú by žalovaný musel vytvoriť na základe konkrétnej žiadosti žalobcu. Žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti uvedenú otázku zodpovedal pozitívne, v podstatnom konštatujúc, že žalovaný [ako aktívne legítimovaná sporová strana (žalobca)], vystupoval priemerne ročne najviac v desiatich až jedenástich súdnych konaniach, pričom z výročných správ žalovaného vyplýva, že žalovaný vykonáva pravidelne príslušnú analýzu, respektíve štúdium požadovaných informácií za účelom vypracovania výročných správ.

26. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti vysvetlil údaje týkajúce sa súdnych sporov uvádzaných vo výročných správach, pričom zdôraznil, že údaje o regresoch nachádzajú iba v jej/ich prílohe obsahujúcej pohľadávky Sociálnej poisťovne na poistnom a príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie podľa druhov pohľadávok, a to spoločne v jednej sume s preplatkami na dávkach.

Uviedol taktiež, že organizačný útvar pobočky poverený výkonom agendy regresov vedie evidenciu regresov v elektronickej podobe, pričom počet regresných prípadov bol približne 50 000 a počet podaných žalôb bol približne 2700. Kasačný súd konštatuje, že tvrdenia žalobcu (viď bod 25 vyššie) naznačujúce malý počet vecí, na ktoré sa vzťahovala jeho infožiadosť, sú v kategorickom rozpore s údajmi uvádzanými žalovaným.

27. Žalobca ku kasačnej sťažnosti pripojil výročnú správu Sociálnej poisťovne za rok 2024, pričom sa v nej odvolával na bod 6.1, z ktorého má byť zrejmý počet súdnych sporov, v ktorých žalovaný v danom kalendárnom roku vystupoval ako aktívne legitimovaný. V uvedenej časti výročnej správy žalovaného sa uvádza: „Poisťovňa zabezpečovala právnu službu v oblasti uplatňovania náhrady škody aby podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v oblasti sprístupňovania informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov a v oblasti uplatňovania nárokov v súdnych konaniach. V súvislosti s uplatňovaním náhrady škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu poisťovňa v roku 2024 evidovala 12 žiadostí fyzických osôb o náhradu škody za nesprávny úradný postup poisťovne, resp. za vydanie nezákonného rozhodnutia. Z uvedeného počtu žiadostí boli nároky žiadateľov v 9 prípadoch zamietnuté z dôvodu, že neboli preukázané zákonné predpoklady tejto zodpovednosti za škodu (vznik škody, výška škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním poisťovne), v dvoch prípadoch bol nárok žiadateľov uznaný a v jednom prípade sa na opakovanú žiadosť neprihliadalo. ... V rámci uplatňovania nárokov v súdnom konaní poisťovňa evidovala v roku 2024 spolu 80 súdnych sporov, z toho 49 sporov občiansko-právnej povahy, 20 sporov správnej povahy a 11 sporov pracovno-právnej povahy. V 8 súdnych sporoch je poisťovňa aktívne legitimovaná a v 72 sporoch pasívne legitimovaná. Spory sa týkajú najmä náhrady škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu, preskúmania zákonnosti rozhodnutí, ochrany osobnosti, nesprístupnenia informácií a spory z pracovnoprávných vzťahov.“

28. Z vyššie citovanej časti výročnej správy žalovaného vyplýva, že tvrdenia uvádzané žalobcom v kasačnej sťažnosti vychádzajú z jej mylnej interpretácie. Žalobca totiž svojou infožiadosťou požadoval od žalovaného zoznam všetkých vecí pri nárokoch na náhradu škody podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z. z., v ktorých Sociálna poisťovňa vystupuje/vystupovala ako žalobca. Ide o obsahovo iné vymedzenie sporov, ako sú spory uvádzané v citovanej časti výročnej správy. Naopak, žalovaným konštatovaná skutočnosť o počte sporov rádovo v tisíckach (50.000 regresných prípadov, resp. 2.700 žalôb) navyše evidovaných príslušnými organizačnými útvarmi jednotlivých pobočiek potvrdzuje správnosť záverov správneho súdu vyjadrených v napadnutom rozsudku.

29. Správny súd korektne poukázal na predchádzajúcu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27. mája 2009, rozsudok sp. zn. 8Sži/2/2010 zo dňa 9. decembra 2010, rozsudok sp. zn. 3Sži/5/2013 zo dňa 12. marca 2014, rozsudok sp. zn. 5Sži/3/2011 zo dňa 15. decembra 2011, rozsudok sp. zn. 8Sžik/3/2020 zo dňa 26. mája 2021), ako aj kasačného súdu (rozsudok sp. zn. 5Sžik/2/2020 zo dňa 28. septembra 2022) a aplikujúc tam uvedené závery, ako aj východiská ustálil, že „... orgány verejnej správy postupovali v prejednávanej veci v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. a zákonom o sociálnom poistení, keď žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií nevyhoveli dôvodiac, že informácie podľa žalobcom požadovaných kritérií nevedú, pričom následne realizované úkony by viedli k vzniku novej informácie, ktorá skutočnosť už spadá mimo rámca zákona č. 211/2000 Z. z.“. Rovnako tak správny súd správne dôvodil, že za účelom poskytnutia informácií/dokumentov požadovaných žalobcom v jeho infožiadosti by nepostačovalo len mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov z jednotlivých spisov, ale bolo by potrebné nielenže vykonať analýzu (štúdium) každého jedného spisu za účelom zistenia a vyabstrahovania údajov, týkajúceho sa náhrady škody podľa § 238 zákona č. 461/2003 Z. z., ale zároveň aj štatistické spracovanie údajov takto zistených do samotného výstupu.

30. V súvislosti so závermi vyjadrenými v predchádzajúcom bode kasačný súd poukazuje aj na svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. 6Svk/6/2024, v ktorom judikoval, že „Zo znenia zákona č. 211/2000 Z.z. nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisov, prípadne, že informáciou by malo byť „štatistické“ spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, respektíve pokynov, toho, kto o poskytnutie informácie žiada. Z príslušného zákona tiež nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomocí, alebo realizovať šetrenia, či kontrolu alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má

povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú.“. Uvedené skutočnosti a právne posúdenie majú zásadný obsahový presah s prejednávanou vecou, preto sa na ne kasačný súd v celom rozsahu odvoláva.

31. Pokiaľ žalobca v kasačnej sťažnosti poukazoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 830/2016 tvrdiac tým rozpor medzi právnym posúdením veci zo strany správneho súdu a „rozhodovacou praxou súdnych autorít“, kasačný súd uvádza nasledovné. Vec, o ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval sp. zn. II. ÚS 830/2016 sa týkala infožiadosti, o ktorej Krajský súd v Bratislave (ako povinná osoba) rozhodol tak, že žiadosť o sprístupnenie informácie (na základe § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.) odmietol dôvodiac, že ako povinná osoba nevedie evidenciu súdnych rozhodnutí podľa formy rozhodovania, t. j. podľa paragrafov a zákonov, na ktoré vo svojej žiadosti poukazuje sťažovateľ. Predmetná infožiadosť sa týkala oznámenia spisového čísla rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, ktoré boli v súdnom oddelení 9Saz vydané od 21. apríla 2011 do 8. marca 2012. Kľúčovým prvkom odôvodnenia vyššie označeného nálezu bolo konštatovanie, že „... krajský súd mohol a mal využiť pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa postup obdobný, ako využil Krajský súd v Košiciach pri vybavovaní takmer totožnej žiadosti sťažovateľa. A teda krajský súd mohol dopytovať konkrétne senáty 9Saz a 10Saz a informovať sťažovateľa, či podľa informácií z týchto senátov existujú také rozhodnutia, aké sťažovateľ vo svojej žiadosti označil (a v prípade kladnej odpovede takéto požadované rozhodnutia, samozrejme, sprístupniť). Ústavný súd nevyslovuje, že zodpovedný pracovník za vybavenie žiadosti takýmto spôsobom reálne nepostupoval, ale bolo potrebné, aby krajský súd sťažovateľovi uvedené riadne oznámil v písomnom rozhodnutí a dal tak najavo, že sa jeho žiadosti snažil vyhovieť aj tým spôsobom, že vyťažil samotné senáty 9Saz a 10Saz s konkrétnym výsledkom.“.

32. Zo skutočností uvedených v predchádzajúcom bode je zrejماً značná odlišnosť prejednávanej veci so žalobcom uvádzanou referenčnou vecou rozhodovanou Ústavným súdom Slovenskej republiky. V prejednávanej veci sa jednalo rádovo o tisícky sporov - regresných nárokov evidovaných príslušnými organizačnými útvarmi jednotlivých pobočiek žalovaného, údaje o ktorých žalobca požadoval bez časového obmedzenia a zároveň komplexne a vyčerpávajúco. Najvyšší správny súd po vyhodnotení v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov žalobcom vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu preto konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od zásadných záverov prijatých správnym súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje z vyššie uvedených dôvodov právne posúdenie preskúmvanej veci správnym súdom za správne a súladné so zákonom.

33. V neposlednom rade sa kasačný súd zaoberal návrhom žalobcu, aby sa obrátil na Súdny dvor EÚ s otázkami, ktoré kasačný súd citoval v bode 10 vyššie. Najvyšší správny súd vyhodnotil požiadavku žalobcu, aby prerušil konanie a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s predložením prejudiciálnej otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie ako nedôvodnú. Kasačný súd zdôrazňuje, že cieľom konania o prejudiciálnej otázke je objasnenie práva Únie v prípadoch, ak je rozhodnutie o nej nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia, t. j. podstata sporu obsahuje otázku výkladu európskeho práva, ktorú treba vyriešiť. Optikou prejednávanej veci, zohľadniac pritom doterajšiu rozhodovaciu prax ako najvyššieho súdu, tak kasačného súdu samotného, a taktiež s prihliadnutím na mylnosť záverov žalobcu uvedených v kasačnej sťažnosti (viď vyššie) kasačný súd neindikoval, v čom by mal spočívať problém výkladu európskeho práva a ako by odpoveď na žalobcom artikulované otázky prispela k vyriešeniu tohto prípadu. Kasačný súd takúto potrebu sám neidentifikoval poukazujúc pritom na skoršiu rozhodovaciu prax (viď vyššie), a preto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

34. V súvislosti so žalobcom formulovanými otázkami týkajúcimi sa výkladu európskeho práva kasačný súd nad rámec vyššie uvedeného poukazuje na článok 13 úvodných ustanovení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/98/ES zo 17. novembra 2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora, podľa ktorého „ (...) subjekty verejného sektora by mali priaznivo posudzovať žiadosti o výpis z existujúcich dokumentov, keď sa takej žiadosti môže vyhovieť len jednoduchou manipuláciou. Subjekty verejného sektora by však nemali byť povinné poskytnúť výpis z dokumentu, keď je s tým spojené

neprimerané úsilie (...)“, prípadne článok 5 ods. 1 aktuálne platnej smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1024 z 20. júna 2019 o otvorených dátach a opakovanom použití informácií verejného sektora, podľa ktorého „(...) Bez toho, aby bola dotknutá kapitola V, subjekty verejného sektora a verejné podniky sprístupňujú svoje dokumenty v akomkoľvek už existujúcom formáte alebo jazyku a pokiaľ je to možné a vhodné elektronickými prostriedkami, vo formátoch, ktoré sú otvorené, strojovo čitateľné, prístupné, vyhľadateľné a opakovane použiteľné, spolu s ich metaúdajmi. Formát i metaúdaje spĺňajú podľa možnosti formálne otvorené štandardy.“ A v spojení s článkom 5 ods. 3 smernice, podľa ktorého cit.: „Z odseku 1 nevyplýva subjektom verejného sektora povinnosť vytvoriť alebo upraviť dokumenty alebo poskytnúť výňatky s cieľom zabezpečiť súlad s uvedeným odsekom, ak by si to vyžadovalo neprimerané úsilie presahujúce rámec jednoduchej operácie.“. Za takto nastavených východísk má najvyšší správny súd za to, že správne orgány správne postupovali, keď žiadosti o poskytnutie informácií nevyhoveli dôvodiac pritom tým, že nevedú evidenciu žalôb podľa žalobcom (žadateľom) požadovaných kritérií, pričom následne realizované operácie by viedli k vzniku novej informácie, ktorá skutočnosť už spadá mimo rámca zákona č. 211/2000 Z. z.

35. Z dôvodov uvedených vyššie sa najvyšší správny súd nestotožnil s námietkami žalobcu voči napadnutému rozsudku správneho súdu uvedenými v kasačnej sťažnosti. Podanú kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozsudku.

36. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP.

37. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.